

In memoriam

MARKO MAJCEN, dipl. ing. građ. (1939.-2003.)

Sve suradnike, prijatelje i mnogobrojne znance duboko je pogodila tužna vijest da je nakon dugotrajne borbe s teškom i opakom bolešću iznenada preminuo Marko Majcen, dipl. ing. građ. Iako je bio pun dinamike, životnog optimizma i volje za životom ipak je izgubio konačnu bitku s neumitnom sudbinom.

Marko Majcen rođen je 13. ožujka 1939. u Vinici kraj Varaždina. Osnovnu je školu završio u rodnom mjestu, a srednju u Varaždinu. Diplomirao je na Građevinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i odmah se 1968. zaposlio u projektnom birou ondašnjega Građevnog kombinata *Zagorje* u kojemu je praktički proveo cijeli svoj radni vijek, osim što je 1985. kratkotrajno bio direktor *Gradkoma*, komunalnog poduzeća u Novom Marofu.

Za 35 godina kontinuiranog rada u tvrtki *Zagorje* bio je na mnogim značajnim funkcijama i dužnostima. Tako je od 1968. do 1975. radio kao rukovoditelj pogona i kao voditelj mnogobrojnih gradilišta širom ondašnje Jugoslavije. Potom je punih deset godina, od 1975. do 1985., bio tehnički direktor ondašnjeg OOUR-a *Tehnobeton* u sastavu GK *Zagorje*. Zatim je tri godine, od 1985. do 1987., bio direktor OOUR-a *Razvoj* da bi potom sve do 1991. obavljao funkciju voditelja Tvornice betona u sastavu Kombinata. Prijelomne godine nove države i pretvorbe tvrtke kojoj je posvetio cijeli svoj radni vijek, od 1991. do 1992. proveo je u Izraelu kao voditelj projekta velikoga stambenog naselja Ashqelon, posla koji je zbog problema vezanih uz ugovaranje značajno obilježio daljnje poslovanje matične tvrtke.

Nakon povratka u Varaždin bio je od 1992. do 1999. tehnički direktor

Zagorje Tehnobetona d.d. Od 1999., kada se počeo hrvati s teškom bolešću, postao je član posloводства zadužen na kvalitetu (quality manager). Zapravo radio je kao voditelj uvođenja i kontrole provođenja sustava kakvoće prema standardima ISO 9002 u *Zagorje Tehnobetonu*. Za to je posjedovao i formalne kvalifikacije jer je bio ispitan sudac za provođenje toga međunarodnog sustava kvalitete. Na tom ga je položaju i smrt zatekla i spriječila ga u poslu koji je toliko volio i kojemu je bio u cijelosti predan.

Ing. Marko Majcen bio je među suradnicima vrlo cijenjen po svojoj marljivosti, a samo njemu svojstvenom mirnoćom i jednostavnošću znao je uspješno rješavati mnoge probleme s kojima se susretao u svakodnevnom radu. Kao iskusan stručnjak ulievao je veliko povjerenje u svakodnevnom radu mladima i onima koji su u poslu bili neiskusni. Posebno je bio prepoznatljiv po svom istančanom smislu za humor, a po karakterističnom je načinu rada bio posebno zamijećen od brojnih poslovnih suradnika i prijatelja. Svi su ga rado

susretali i s njim se rado družili, cijevali ga kao izuzetnoga i provjerenoga građevinskog stručnjaka, a posebno je bio omiljen kao nesebičan i odan suradnik, kao topao i drag čovjek neizmjerne optimizma i veselosti.

Zauvijek će ostati zapamćena njegova velika ljubav prema struci i prema tvrtki u kojoj je proveo cijeli svoj bogati radni vijek. S ponosom je sa svojim suradnicima sudjelovao u građenju brojnih složenih i kompleksnih građevina, svjestan da ih gradi na dobrobit svih i cijele drage nam domovine.

Dinamičan i pun energije bio je uvijek izuzetno društveno aktivan te sudionik i pokretač mnogih društvenih akcija. Bio je član Hrvatskog društva građevinskih konstruktora te Hrvatske komore arhitekata i inženjera u graditeljstvu. Najveći je društveni doprinos pružio kao aktivan član Hrvatskog saveza građevinskih inženjera, odnosno matičnog Društva građevinskih inženjera i tehničara Varaždin (DGIT Varaždin). U tom je Društvu bio dugogodišnji aktivan član te član Predsjedništva. Zaista je šteta što nije uspio doživjeti dan kada je njegovo matično Društvo konačno dobilo svoje prostorije. Svi znaju da bi se tome neizmjereno veselilo, baš kao što je njegova iznenadna smrt mnoge rastužila.

Marko Majcen, dipl. ing. građ, umro je 24. siječnja 2003. a sahranjen je u Varaždinskim Toplicama, gradiću u kojem je stalni živio. Na posljednjem i dirljivom oproštaju bili su brojni njegovi prijatelji i suradnici. Svi su bili posebno tužni jer je još donedavno izgledalo da je u osobnoj i najtežoj bici koju je vodio svojim beskrajnim optimizmom pobijedio prijeteću tamu.

B. N.